

Uzaktan eğitimin en yakınında...

Sanki başımıza geleceklere biliyormuşum gibi bu dönemin başında lisans ve lisansüstü derslerimde öğrencilerimle “uncle Google”ın Classroom uygulaması ile iletişim kurmaya karar vermiştim.

Uzun zamandır kafa yorduğum bir konu; eğitim, mimarlık eğitimi, mimarlık eğitiminde yapı bilgisi... maalesef ki tasarımın bir parçası olarak görülmeyen ve ön yargılarla sınıflara gelinen bir ders; Yapı Elemanları 1 ve 2. Malzeme ve uygulama bilgisinin, ayrıntı tasarımının, tasarımdaki önemli ve aslında heyecanlı yerini bir şekilde öğrencilerime aktarmak istiyordum. Her ne kadar ders notlarımı her dönem güncellesem de, örneklerimi proje derslerinde de yararlanabilecekleri tasarımlar üzerinden aktarmaya çalışsam da bir şeyler ters gidiyordu. Oldukça güncel ve yaygın olarak tartışılan kuşakların farklılığı konusu ile de öğrencilerime sadece sunduğularımın değil onlara ulaşmak için seçtiğim araçların ve yöntemlerin de güncellenmesinin fark yaratacağını düşünerek aldım bu kararı. Onların dilinden konuşmaya başlamak...

Tüm ders notlarımı, duyurularımı sahip olduğum e-kitapları, okuduğum makaleleri, dergileri, yarışma duyurularını ve aklınıza ne gelirse her şeyi Classroom’den paylaşmaya hatta ödevler/uygulamalar açarak anında geri dönüşler almaya başladım. Hatta bir gün tahtada çizdiklerim arka sıralardan görünmüyordu, tahtanın fotoğrafını çektim ve yaklaşık 70 kişilik sınıfta herkes elindeki telefonda bakıp üzerinde tartışmaya ve ders notlarına aktarmaya çalıştı... Sonra Mimarlıkta Yaşam Döngüsü seçmeli dersimde bir araştırma projemizden bahsediyordum; içeriğini, amacını, kapsamını ve varsayımını anlattım. Süreci anlatıyordum, tam varsayımımızı elde edemediğimizi söyleyecektim ki süre bitti, gençler merak etti 😊 ben de hadi bir oyun oynayalım dedim ve Classroom’den projenin sonucuna dair bir anket uygulaması oluşturdum... sanırım ilgi uyandırabilmek; bilgi alıp verebilmenin katalizörü...

Sonra bir anda dünyayı sarsan salgın 13 Mart’ta Türkiye’de de ilk vakasını açıkladı, önce okullar tatil oldu ve sonra da pat diye 23 Mart’ta uzaktan eğitimle tanıştık. Şanslıydık; okulumuzun uzaktan eğitim sistemi vardı. Endişeliydik; USİS sistemi üzerinden kayıt süreci hep çok zor geçiyordu. Korkuyorduk; daha önce hiç birimizin deneyimlemediği bir süreçti.... Ama hepimizin de beklediğinden çok daha hızlı bir şekilde UZEM sisteminin yetersizlikleri giderilmeye çalışılırken, bir yandan da bu değişimin ve dönüşümün içinde hızlıca yol alırken aslında yüz yüze eğitimde bizi daha çok ayıracak sanılan sosyal ve kültürel farklılıkların birbirimizi bile gör(e)mediğimiz sanal sınıfta daha çok ortaya çıkması şaşırtıcı oldu:

Demir ağlarla ördüğümüz yurttan fiber ağların her yerde olmaması,

Ağa sahip olmak için maddi kaynak olsa bile altyapının tamamlanmasının çok zaman alması,

Ağa sahip olunsaydı herkesi aynı anda kaldırmaması,

Herkesin bilgisayarının olmaması,

Ayrıca akıllı telefonların akıllıca kullanılmaması,

Bulunulan yerleşimlerde mimarlık öğrencisinin olmazsa olmazı eskiz kağıdı, suluboya kağıdı, portmın kalem ucu, kesik uçlu pastel tonlarda kalemlerin bulunmaması,

Kapısının kapanıp çalışılacak bir “özel mekan” a sahip olunmaması,

Ve en üzücü de uzaktan eğitimin müsebbibi olan Covid-19'un uzaktan ya da yakından aileye girmiş olması gibi...

Tüm bu olumsuz durumlara rağmen bir yandan da İstanbul'da en az bir iki saatin trafikte üstelik de sosyal ve fiziksel olarak zorlu ulaşım araçlarında geçtiği düşünülürse kazanılan zaman var bu süreçte. Dolayısıyla benzin, bilet, akbil vb ulaşım masrafı da ortadan kalkmış durumda. Bazen zaman bazen de maddi kaynak ayıramamaktan gidemediğimiz dünyadaki müzeler, kütüphaneler kapılarını açtı hepimize. Harvard'da herkese açılan dersler, Springler'den indirilen kitaplar... Doğadan insanoğlunun elini çekmesiyle de çevre de sanki kendini iyileştirme çabasında. Boğazda coşkuyla yüzen yunuslar, şehrin ortasında kesintisiz şakiyan kuşlar, temizlenen hava gibi. Hatta yukarda bahsettiğim seçmeli dersimin örgün eğitimindeki son dersinde çevre, yapı ve yapı ürünü etkileşim üçgeninde biyofilik tasarım üzerine tartışmıştık...

Uzaktan eğitimde hem bireysel hem de kurumsal olarak yetersizlikler giderilmeye çalışılırken bir yandan da her koşulda sınırlı malzeme ve araçla yine sınırlı mekanda hayal gücünün tüm sınırlarını zorlayıp müthiş işler üretiliyor olması; hem öğrenciler hem de öğret(n)enler için oldukça ilginç bir deneyim. Öğrencilerin tuvalet kağıdı rulosu, kavanoz kapağı, bulaşık teli gibi evsel malzemelerden maket, pişirme kağıdına eskiz yapabilmesi, interneti gerçekten de araştırma aracı olarak kullanabilmeyi öğrenmesi; Autocadi R14 ile öğrenen benimse fotoğraf ya da pdf üzerine eskiz yapabilmem, ayrıntı çizebilmem hatta TEAMS'teki ders toplantısına hem cep telefonumdan hem de bilgisayarımdan girip cep telefonumla "gölgeleme nasıl yapılır"ı canlı olarak çizerek bilgisayardan paylaşabilmem gibi evren için küçük benim/bizim için büyük adımlar atabilmem/iz 😊

Her dönem derslerimi ve kendimi geliştirmek için öğrencilerime sunduğum değerlendirme anketini Word'de hazırlayıp sınıfta yaptırıyor, isimsiz olarak da teslim alıyordum. Pandemi süreci bana "uncle Google"da form oluşturmayı da öğretti çok şükür 😊 Gençlerin yaygın olarak kullandığı, kolayca uyum sağladığı uygulamalar aracılığıyla onlarla kesintisiz iletişim kurabilmem, "sadece sınıfta değil, konuştuğumuz gibi her şey kaldığı yerden devam edecek" telkini verebilmem, belirsiz süreçte anlık yaşanan gelişmelerle onlarla birlikte güncellediğimiz ders içeriği ve programı ile en azından benim dersime yönelik kaygılarını azaltabilmem, dersin yürütülüşüne onların katılımını sağlamam ve tartışma ortamları yaratabilmem de uzaktan eğitimdeki son dersimizde yaptığım anket ile onlardan gelen geribildirimler... En manidar ve trajikomik durum da; örgün eğitimde bazen konsantrasyonun dağılması bazen de mekânsal koşulların sınıf ortamında yetersizliği ile masa başında ya da tahtada çizilenler üzerinde tartışmalara uzak kalınırken uzaktan eğitimde en yakınında olabilmek...

Gerçekten hepimiz için çok ama çok zor bir süreç. Belki de mimarlık eğitiminin bilişim çağına evrilmesine tanıklık ve ortaklık ediyoruz. Elbette ki yüz yüze eğitimin öğrenim sürecine olan olumlu etkisi tartışılmaz, ancak dünyanın ve yaşamın değiştiği bu süreçte dönüşüme ayak uydurmamak, içinde bulunduğu koşullara uyum sağlamamak, hedefe ulaşmak için alternatif yolları denememek de beyhude bir çaba...

YILDIZ MİMARLIK_WEB YAZILARI_Gökçe Tuna Taygun_19.05.2020

Ben yine dersliğe de sanal sınıfa da güçlü ve enerjik sesimle “günaydın ben geldim”le girip birlikte öğrenmeye devam edeceğim 📍

gökçe t.t.

19 Mayıs 2020, İstanbul